

הלכות תפלה – טו

צירוף אינו שומר שבת למנין

שוע"ר סי' לט

א מומר לכל התורה כולה אפילו לתיאבון פסול מן התורה לדברי הכל, שהרי הוא כנכרי לכל דבריו כיון שיצא מן הכלל. ואפילו אם אינו מומר לעבודה זרה או לחלל את השבת בפרהסיא הוא כנכרי לכל דבריו כמ"ש ביו"ד סי' ב'. וכן אם הוא מומר להכעיס אפילו לדבר אחד לבד הרי הוא כנכרי לכל התורה.

שוע"ר סי' נה

יד עבריין שעבר על גזירת הצבור שגזרו בנידוי וחרם, או שעבר עבירה שנתחייב עליה נידוי, מצטרף למנין עשרה לכל דבר שבקדושה, שנאמר בעכ"פ חטא ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא.

פרי מגדים שם א"א ס"ק ד

מומר לע"ז וחילול לשבת, או להכעיס בדבר אחד, הרי הוא כעכו"ם ואין מצטרף. ובסי"א עבריין מצטרף מיירי לתיאבון הוא לאו הכי לא.

שוע"ר סי' קכח

נב ואפילו מרננים אחריו בעבירות חמורות כגון גילוי עריות, ואפילו נודע שהרנון הוא אמת, ואפילו עובר ואינו חוזר בו כלל, נושא כפיו (חוץ מחילול שבת בפרהסיא שהוא כנכרי לכל דבר).

שוע"ר סי' שפה

ג ישראל מומר לעבודה זרה או לחלל שבתות בפרהסיא, אפילו אינו מחללו אלא באיסורי דברי סופרים, הרי הוא כנכרי לכל דבריו וצריך לשכור ממנו. ואינו דומה לצדוקי שהם מחללים גם כן באיסורי דברי סופרים בפרהסיא, לפי שהצדוקים אנוסים הם שמעשה אבותיהם בידיהם.

שוע"ר חיו"ד סי' ב קונטרס אחרון

ח וכל זה בעבירות המפורשות בתורה, אבל שאינן מפורשות בה אלא בתורה שבעל פה, אף על פי שעובר מפני כפירתו שאינו מאמין בה, או אפילו בתורה שבעל פה כולה, אינו כנכרי לענין שחיטה.
י בפני עשרה מישראל, או שהדבר מפורסם והוא ידע שיתפרסם.

שוע"ר הל' רבית

עט הקראיים אסור אפילו להלוותם ברבית לדברי הכל, שאף שכופרים בתורה שבעל פה אין להם דין אפיקורס, לענין מורידין, לפי שאינם כופרים מדעתם אלא אבותיהם הדיחו אותם וגדלו אותם על דתם, והרי הם כתינוק ישראל שנשבה ביניהם וגדלוהו על טעותם, שאנוס הוא.

פ ואיסור רבית תלוי במי שמצוין להחיותו, שנאמר אל תקח מאתו נשך ותרבית וחי אחיך עמך.

שו"ת צמח צדק חיו"ד סי' א ס"ג

דוקא לענין ביטול רשות הוא דמדרבנן עשאוהו כעובד כוכבים, אבל לא לענין שחיטה ושאר איסורין ... כיון דשבת חמירא אין חילוק בין איסור דאורייתא שבו לאיסור דרבנן וכמ"ש בהשו"ע או"ח סי' שפ"ה ס"ג.

אגרות-קודש ח"א אגרת ג'תרמד

מענין בבית הכנסת אשר רק פחות מעשרה הם שומרי שבת והשאר אינם ר"ל, ובעברו דרך שם בבקר בש"ק, בקשוהו להכנס ולהיות הש"ץ שלהם במנין הראשון, כיון שממהרים הם לעבודתם, ובכל זאת רוצים להתפלל בצבור, וחלק גדול אומרים קדיש וכו'. והספק הוא, הצריך הוא להענות לבקשתם ולירד לפני התיבה ... אין דעתי נוחה מדין קנאות שלא במקום המתאים לגמרי, ואומרים לאדם שיחטא חטא קל בשביל להציל חבירו מחטא חמור ... יש לצרף, עכ"פ בתור סניף : א. הדעות שחילול שבת בפרהסיא כאילו כו' הוא רק במלאכות מסוימות ובפני עשרה מישראל וכו', וכמציין באחרונים לשו"ע יו"ד סי' ב' ס"ה. ב. אם לא הי' ממלא בקשות הנ"ל נחשב הי' בעיניהם לדחי' בשתי ידים וכו' ומעין חילול השם.

אגרות-קודש חט"ו אגרת ה'תקלד

קידש שם על היין השייך לבעלי האני' הנוסעת בחילול שבת בפרהסיא, שהיין אסור בשתי'.

שו"ת בנין ציון החדשות סי' כג

פושעי ישראל שבזמנינו לא ידענא מה אדון בהם, אחר שבעו"ה פשתה הבהרת לרוב, עד שברובם חלול שבת נעשה כהיתר ... ומה גם בבניהם אשר קמו תחתיהן, אשר לא ידעו ולא שמעו דיני שבת, שדומין ממש לצדוקין דלא נחשבו כמומרים אעפ"י שמחללין שבת מפני שמעשה אבותיהם בידיהם, והם כתינוק שנשבה לבין עובדי כוכבים, כמבואר (סי' שפ"ה).